

пораждащото отново и отново потребност от самото себе си, и аргумент за своеобразна философия на поетическия език у Яворов, разбиран като отблясък на божественото начало, като “сянка” и “огледало”, непрекъснато бягащо отражение, което поетът упорито трябва да следва, осъден да гони непостижимото му съвършенство.

Поетическата стратегия на вторично обработения, стилизиран до изящество език, у Яворов се проявява и като вторично утаяване в поезията му на популярни образни, фразови, стихови единства. Това са своеобразни езиково и смислово “обща места”, присъщи за поетическата риторика на голяма част от неговите съвременници. В това отношение още съвременната на Яворов критика е посочила всички аналогии - на заглавия, теми, стихови и образни препратки между негови творби и на Ив.Кирилов, Влайков, Страшимиров, Елин Пелин, Ц.Церковски, Ст.Чилингиров, Хр.Силянов. Единодушни са всички и че Яворов е “приемник” на Ботев. Аналогиите са посочени, а когато дойде ред на обясненията, те са в посока на “нов живот на същите копнения на душата” и дори на “бляскава инкарнация” на духа на Ботев, по думите на Кръстев в реквиемно-митологизиращата му книга за кръга от 1917 г.

Днешният читател на Яворов вече не може да го изтръгне от тези исторически положени върху образа му хоризонти на разбиране. Разпозната е интертекстуалната природа на основното ядро от творби, включени в “Стихотворения” (1901), (1904) и цикъла “Антология”. Разчетени са интуитивно долавяните следи на Ботевото слово и чуждите гласове в лириката на Яворов (анализите на Н.Георгиев, наблюденията на М.Неделчев). При това сложно движение към преработване, стилизиране, което в Яворовата поезия се осъществява като търсена вторичност, т.нар. социални творби на Яворов е позволено да бъдат четени в първичността на тематика и в собствено социален смисъл единствено от първите рецензенти на първата му книга. Това са всъщност социални стилизации, по аналогия с фолклорните стилизации на Славейков и на самия Яворов в “Хайдушки песни”.

Така както цикълът “А н т о л о г и я” е Яворовият поетически образ на национална словесна традиция, отново по анало-